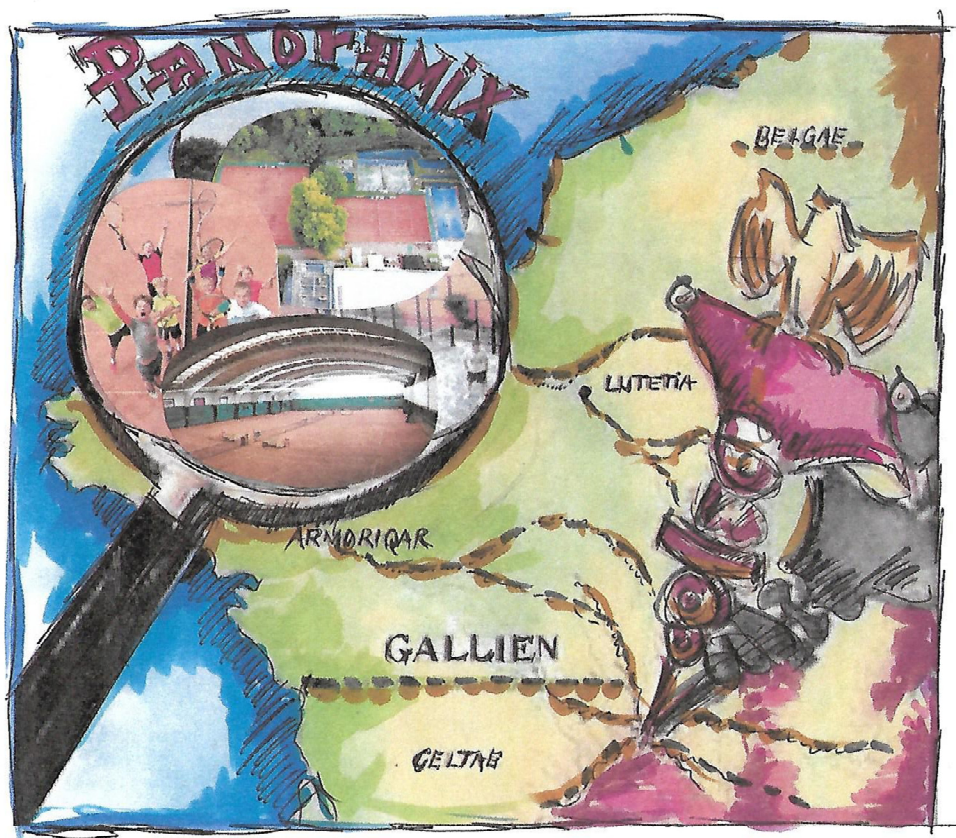

PANOPTIMIX

Jr 9. 1

Nr. 1

PANORAMIX

Microkosmos Panorama

In het hart van Belgica bevindt zich nu de druivenstreek, een zeer vruchtbare grond binnen een prachtig glooiend landschap temidden van bossen, rivieren en waterplaatsen. Al veel vroeger woonden hier mensen, types Houtekiet (G. Walschap), robuust, gebeeldhouwd, sterk aangepast aan veranderlijk weer en machthebber: tegelijk werkers en spelers. Nu ligt hier verscholen tussen het teruglopende schone groen: Panorama. Verborgен talent huist hier, waar vroeger wijze druïden hun kennis doorgaven aan de volgende generatie, maretak werd afgesneden en godendranken werden gebrouwen. Geen wonder dus dat Panorama zovele goede spelers voortbracht en de mensen die hier vertoeven bijzondere eigenschappen bezitten. Het is een geheime plaats en met magische kracht omgeven. Panoramix, de laatste druïde, ging op zoek naar soortgenoten die via het woord een verhaal leefbaar willen maken. Verduidelijking brengen. Mensen die hun leven opofferden om anderen beter te maken, wijzer en gelukkiger.

De zoektocht van Panoramix was succesvol, want op zijn pad kwam hij gelijkgestemden tegen van allerlei allooi en vorming. Meesters in domeinen die rechtstreeks of onrechtstreeks te maken hadden met de kunst van het tennisspel. Zo vond hij Tonnix, de druïde, die een gewoon lichaam kon omtoveren tot een gespierd en atletisch wapen. Machtiger en krachtiger, sneller en leniger dan voordien. Hij was een kunstenaar in de gymruimte en menig creatief circuit verraadde zijn enorme kennis van elke spiergroep en soepelheid en aanpassingsvermogen van de geest. In Tonnix brandt een groot vuur. Hij is geroepen (en gedoemd) om latent aanwezig talent zichtbaar te maken en lichamen te bevrijden van het juk der middelmaat. Panoramix genoot het voorrecht om met Tonnix rond het haardvuur, bij valavond, te mijmeren over zijn levensloop en ervaring, zijn drang naar een betere wereld -performanter- en zijn raad.

Op zijn reis kwam Panoramix ook Walhalla tegen, een blijkbaar simpel meisje, een mix alweer, van Europa en het verre Azië. Zij studeert straks medicijnen en zal mensen genezen met haar kennis en passie voor kruiden en dranken. Walhalla vormt in Panorama een onmiskenbare schakel van de jongvolwassenen cirkel. Zij verzamelt mensen rond activiteiten, gaande van gastronomisch plezier tot muzikaal genot. Wie haar zoekt dient slechts de

schare aan jongeren rondom haar te volgen. Zij bezit de kunst van het magnetisme. Iederéén wil bij haar zijn. Zij schreef over haar agenda een woordje uitleg.

De mentale coach Gallia maakte voor de Panoramix een visueel beeldverhaal en houvast voor jongeren. Zij vervatte hier aan de hand van uitspraken van De Groten van het Spel een klimaat van normen en waarden, die kinderen in het bijzonder, maar ook andere gebruikers, een beter begrip en inzicht moeten geven. Gallia wil kinderen sterker maken in hun hoofd en wapenen tegen twijfel en primaire angsten, die ons allen overmeesteren wanneer we onbezonnen aan het tennisspel in competitieverband deelnemen. Haar kleurrijke bijdrage werkt in als een medicijn van de (tennis)geest.

Padelix werpt een ander licht op de plaats en club Panorama. Hij benadrukt dat het hier niet enkel om een tennisclub gaat maar ook om een Padelclub. En Padel is nog een puurder spel dan het traditionele, gevestigde tennisspel. Padel zorgt voor een glimlach en een sociale band tussen de spelers. De grenzen zijn nog niet afgelijnd, de competitie nog niet rigide aan banden gelegd door regels en federatievoorschrift. Padelix is een échte Belgische druïde, zoals in lang vervlogen dagen, een Pur-Sang speler als Ambiorix. Hij kent als geen ander de waarde van het gezellig samenzijn met pot en pint, van het lachen en hij is altijd goed gezind.

Panoramix zag de afgelopen jaren iemand binnen de club, professioneler, diepgaander en gedrevenier omgaan met dit initiële spel met ballen. Hij zag Asterix uitgroeien tot een completere speler dan de anderen door wilskracht, passie en doorgronding van ...zichzelf. De tekst van Asterix, Tennis is mijn Taal, laat zien welk een emotioneel rijke beleving zichtbaar wordt achter de willekeurige trajecten van ballen voor sommigen. Na het lezen van deze jonge, veelbelovende, druïde zijn verhaal aan de keerzijde van de medaille, zal niets nog ooit vrijblijvend en nonchalant worden geïnterpreteerd. Sommigen onder ons voelen meer en denken meer over een bepaald onderwerp. Zij worden de artisanale werktuigen van deze sport en geven er een artistieke invulling aan. Van diepe Sorrow tot verhelderend licht! "Some of us are made to see the light".

Tenslotte trof de Belgische druïde Panoramix toevallig de Keltische Llewellyn. Deze laatste zijn gastvrijheid kende geen gelijke en bij een zoveelste haardvuur, ditmaal diep in de nacht, werd een idee gesmeed. Llewellyn zou de visuele invulling van het beeldverhaal vorm geven. Hierbij

keek hij allerm minst op de klok en gedurende weken ging hij halsstarrig aan het werk. De veelzijdigheid van deze buitenlandse druïde (het minder verre Wales) dreef hem tegelijk tot het schrijven van een tekst over de dunne brug tussen heden en verleden. De volkeren van weleer waren 'Warriors', strijders grootgebracht met de kunst van het oorlogvoeren. Oorlog werd vervangen in deze (ontwikkelde) tijd door sport. Llewellyn brengt ons een mondeling relaas van deze geëvolueerde vorm van oorlogvoeren en hoe sport kan bijdragen, zoals in het oude Sparta, aan het noodzakelijke volwassenwordingsproces van MANNEN.

Ikzelf zou naast het verzamelen van zoveel kennis en informatie een tekst schrijven over De Geboorte van Bilan. Bilan de onbevleete zoon van drie vaders zonder draagmoeder, die rondwaart vanaf 1 september 2017 ,onzichtbaar boven Overijse en Panorama. Hij krijgt vorm en gestalte door de vertelde verhalen die de ronde doen, door de geleverde prestaties van onze spelers, door websites, allerhande WhatsApp-groepen, en andere sociale media enerzijds maar Hoofdzakelijk door éénieder van de club die nu, als druïden van weleer, zijn/haar mondelinge bijdrage levert. We hopen dat Bilan een mooie toekomst tegemoet gaat, omringd door vele vrienden.

TONNIC

Interview de Tonnice

Panoramix : Tu entraînes, jusqu'aujourd'hui, beaucoup de joueurs de tennis. Je me rappelle, la première fois que je t'ai vu, c'était dans les années 80 (en 1984), aux TC Primerose, chez Patrick Hombergen, qui s'appelait à l'époque le « ECC Accademie ». Te souviens-tu de cette époque ?

Tonnice : Oui, je m'en souviens très bien. C'était la première fois que je rencontrais Patrick. Je m'étais présenté chez lui parce que je voulais entrer comme préparateur physique dans l'ECC Accademie, mais il y avait déjà quelqu'un. Et je me suis donc retiré à ce moment-là...

P : À l'époque, il y avaient des joueurs comme, Bernard Boileau, Karel DeMuynck, Johan De Preter et Olivier Ammerlinck. As-tu travaillé avec ces joueurs ?

T : Oui, je les ai tous les quatre entraîné, parce que le hasard a fait que, quand j'étais à l'armée, j'ai rencontré un jeune joueur qui s'appelait Arnould Mabilie. Il était très mince et qui m'a demandé de le préparer et lui m'a appris le Tennis. Je suis ainsi entré à 27 ans dans le circuit du tennis grâce à l'armée et je me suis occupé d'Olivier qui est devenu 550 ème mondiale de ce temps-là. Ensuite de Bernard, de Castelano, de Karel, de De Preter et de toute cette génération de joueurs.

P : Cela t'a-t-il donné l'envie de continuer avec les joueurs de Tennis et as-tu également travaillé par la suite à la fédération ?

T : Quand Patrick Hombergen m'a recontacté, une année après m'être présenté chez lui, il m'a demandé de préparer la coupe Davis. Alors, je suis entré par la grande porte. J'ai donc entraîné la coupe Davis de 1986 à 1988. Au même moment, il y avait un « splits » de la fédération royale belge de Tennis entre VTV et AFT. Patrick Hombergen et moi avons créé la structure fédérale AFT telle que nous la connaissons maintenant. Toutes les structures ont été faites par nous deux, bien évidemment avec des collaborateurs. Moi, j'étais responsable de la préparation physique sous forme pyramidale. J'avais la coupe Davis, les joueurs sélectionnés AFT, la responsabilité de 7 entraîneurs régionaux.

P : Si j'ai bien compris, les fédérations travaillaient encore ensemble ?

T: je ne peux pas dire qu'elles travaillaient vraiment ensemble, mais on avait beaucoup de contact avec la fédération VTV et Ivo Van Aken. On faisait des échanges permanents ; j'allais très souvent à Wilrijk et j'ai connu beaucoup de joueurs de là-bas qui étaient des jeunes joueurs, dont Didier Boux qui vient d'ailleurs de la VTV, à Wilrijk.

P : Quels sont les joueurs avec qui tu as travaillé, dans les années 86-91 ?

T : Pour les joueurs de l'AFT, il y avait Alain Brichant, Bernard Boileau, Karel De Muynck. Après, il y a eu Van Langendonck et De Preter pour la coupe Davis. En tant qu'entraîneur privé, j'ai eu Bart Wuyts, Wasserman, Edouardo Masso, les deux Devillé, Gilles Elseneer, encore récemment Yannick Mertens et beaucoup d'autres.

P : Combien de temps a duré cette collaboration entre toi, Patrick Hombergen et la fédération ?

T : ça duré 6 ans, si je me souviens bien, de 1986 à 1991 inclus. Cela m'a permis de voyager beaucoup avec les joueurs, d'être sur le circuit de temps en temps et de rencontrer beaucoup d'entraîneurs très célèbres dans le Tennis. J'ai collaboré avec certaines fédérations dont la fédération suédoise qui était le fer de lance de l'Europe avec Bjorn Borg et tous les autres grands joueurs suédois. J'ai eu beaucoup de contact avec la fédération allemande, avec le Docteur Schörnborn, Boris Becker, Steffi Graf, la fédération tchèque avec le Docteur Hölm qui était responsable de grands joueurs de l'époque comme Ivan Lendl, Navratilova etc. J'ai collaboré avec des entraîneurs de la fédération française, en particulier George Deniau, Frédéric Roche, François Jauffret, Jean-Paul Loth. Et après, j'ai beaucoup travaillé avec Johan Van Herck qui travaillait avec le jeune Sam De Nyn et qui est le nouveau responsable de la coupe Davis depuis quelques années.

P : À cette époque-là vous avez fait un passage complètement différent, comme coach physique dans le domaine du Hockey.

T: Oui. Le hasard des choses a fait qu'une jeune fille de l'AFT, Anne Puissant, qui m'a présenté son frère qui voulait s'entraîner et je suis rentré dans le club de LA

RASANTE. C'était un petit peu un coup de chance parce qu'on a été 2 fois champion de Belgique et coupe de Belgique plus la coupe d'Europe.

C'est ainsi qu'a débuté ma carrière de Hockey et que je suis ensuite entré à la fédération de Hockey pour 6 ans, de 2001-2006, avec l'équipe nationale dame.

J'ai travaillé dans le Hockey en division 1 à la Rasante, à l'Orée pendant 10 ans et puis à Uccle Sport.

P : Comme parcours, c'est très impressionnant. Ensuite, après toute cette trajectoire, il y eu un passage au TC PANORAMA, où vous avez mis, au préalable, une structure d'indépendante. Pouvez-vous nous en dire un peu plus de ce choix ?

T: Au départ, j'ai voulu créer une structure indépendante pour ne pas dépendre d'un seul club ou d'une seule fédération. Et comme je suis quelqu'un d'assez autonome, je préfère diriger moi-même ce que j'ai envie de faire. Et dans cette structure, les clubs avaient la possibilité de faire appel à moi pour leurs joueurs dont le Panorama avec Sophie Connerotte, Soetkin Van Deun.

À ce moment, j'ai rencontré Didier Boux et je l'ai entraîné. De fil en aiguille, j'ai préparé physiquement les jeunes du Panorama tels que Dennis Bogaert, Sam De Nyn, Rebecca Van Orshaegen, Guillaume Simons, Mathias Billast, Dante Despontin...

P : L'entraîneur, Jean Demonty, que tu as informé et qui t'a succédé est encore très actif dans l'école de Tennis PTA. Il s'occupe des jeunes pour les préparer physiquement. Est-ce que tu as encore des ambitions futures comme entraîneur?

T: Ambition est un drôle de mot. Disons, que je suis assez curieux. J'ai un nouveau challenge qui m'a été proposé d'entraîner certains des meilleurs athlètes de Belgique en athlétisme ; donc retour aux sources... J'ai décidé de relever le défi. Je travaille avec 4 athlètes de niveau national et un au international. Je continue en parallèle le tennis et athlétisme et ça me plaît. Je crois qu'il faut être curieux toute sa vie.

P : Merci, Tonnice, pour cette interview exceptionnel sur votre parcours qui inspirera sûrement les jeunes du PTA qui liront le magazine PANORAMIX.

Expériences et conseils de Tonnice

L'importance de la préparation physique dans le Tennis d'aujourd'hui

Le nombre de grands joueurs blessés par usure actuellement - Nadal, Djoko, Murray, Federer, Raonic, Goffin, Tsonga, Nishikori, Azarenka, Kvitova, Henin, ... - doit attirer notre attention sur l'importance de l'impact du jeu moderne sur l'organisme.

Voici quelques raisons de ces blessures :

- Le matériel, les raquettes sont de plus en plus légères et performantes ce qui fait que le jeu est de plus en plus rapide, les effets de plus en plus marqués (services à 220km/h et coup 150km/h, effets divers).

Ceci implique des déplacements de plus en plus rapides et violents ; des frappes de plus en plus fortes à des hauteurs variables.

- Les surfaces de jeu varient régulièrement. Ce qui demande une adaptation permanente des appuis, des glissades et du corps aussi.
- Les impératifs financiers et télévisés font que l'on joue de plus en plus longtemps pendant l'année (exemples : Australie, Europe, Amérique..). On joue en hiver comme en été, la saison est quasi constante. Il ne reste que quelques 3 à 5 semaines de récupération et de régénération physiques et mentales.

Ce temps est trop court, d'où les causes des multiples blessures.

Il est loin le temps de Brichant qui jouait en Division 1 de basket en hiver et la coupe Davis en été.

- La conception même du tennis, le match a une durée indéterminée de 1h à 6h (sans compter le record Mahut /Isner de Wimbledon 2010).
- Le match peut commencer à un moment indéterminé. Dans les hautes compétitions, ton match se joue peut-être après des autres

matches indéterminés. Par conséquent tu ne sais pas toujours quand manger, récupérer et t'entraîner pour ton match.
Ceci est loin du football, basketball et hockey, ...où l'on commence à une heure précise, un jour précis où l'on joue un temps déterminé.

- Tout ceci peut solliciter l'organisme au-delà de ses propres capacités, surtout si on est pas bien préparé.
Ce qui fait du Tennis moderne un des sports les plus exigeants et les plus difficiles à gérer.
- Ashton Eaton, recordman du monde, champion olympique et du monde du décathlon, disait récemment : « LE SPORT LE PLUS DIFFICILE DU MONDE, C'EST LE TENNIS »

Evolution de mon travail

J'ai commencé la préparation physique vers la fin des années septante avec de bon joueurs B qui deviendront, pour la plupart, des séries A.

En tant qu'athlète et enseignant, je me rendais compte qu'à cette époque (où le jeu était moins professionnel), les joueurs ne faisaient pas que le Tennis. Certains, surtout les meilleurs, pratiquaient un autre sport (Basket, Hockey, Football, ...) et cela se faisait souvent dans les mêmes clubs. Il y avait, dans les années 50 à 70, des fédérations Football/Tennis, Basket/Tennis, etc.
En outre, on pratiquait peu de la musculation et les exercices de souplesse.

À ce moment, je faisais de l'athlétisation des joueurs. Bien que ce soit mieux que rien, cela ne correspondait pas vraiment à la réalité des contraintes demandées par le Tennis.

Avec l'expérience et l'évolution des connaissances en physiologie de l'entraînement, des contacts acquis avec d'autres entraîneurs et kinés, je me dirige plus vers un travail de formation corporelle (adaptée à l'âge) et de prévention par rapport à la charge d'entraînement de Tennis demandé.
Mon rôle sera donc d'être un accompagnateur dans l'évolution du joueur et, idéalement, de l'entraîneur de Tennis sur le terrain.

Je travaille actuellement, sur la mobilité articulaire, le renforcement musculaire, l'explosivité, la stabilité du joueur par rapport aux contraintes qu'il rencontre. Il ne faut pas pour autant négliger le développement de la force, de l'endurance et de la souplesse. Toutefois, ce n'est pas parce que l'on pousse plus de 100kg en développé/couché et que l'on arrache son poids de corps que l'on servira et frappera mieux et plus fort la balle de tennis.

La meilleure progression viendra, pour moi, de la capacité à transférer ces progrès physiques dans la technicité du Tennis, autant dans les frappes que dans les déplacements. La base du très bon joueur sera, pour moi, sa capacité de lire la balle et sa trajectoire et d'adapter son mouvement le plus tôt possible pour en garder sa fluidité et son équilibre (Federer et les autres stars).

La seule vraie condition pour développer toutes ces capacités, c'est le temps disponible et la volonté du joueur.

Joueur professionnel ou un joueur volontaire

Il ne faut pas sous-estimer la fatigue des jeunes joueurs ambitieux.

Le jeune joueur qui va à l'école et qui veut s'entraîner beaucoup (certains joueurs avec parfois des statuts sportifs peuvent jouer plus de 15heures par semaine).

« Est-il armé physiquement pour de telles contraintes corporelles ? »

Les joueurs professionnels adultes (Nadal, Federer, ...), malgré un entraînement apparemment plus dur, sont nettement moins « fatigués », à mon avis, que certains jeunes.

Qui doit se lever à 6h30 tous les matins pour prendre un bus, un train, pour aller à l'école ? Revenir, par les mêmes obligations, courir, se changer, stresser les parents conducteurs pour arriver à temps à l'entraînement, ...Repartir tout aussi vite (les parents attendent pour peut-être chercher un autre enfant, ailleurs dans une autre activité) ?

En négligeant la récupération, sans prendre sa douche (ou se changer dans la voiture) ; vite rentrer, vite manger, etc., pour terminer ses devoirs et ne pas s'endormir aussi vite ... Et faire cela pendant 200 jours par an.

Ces jeunes n'ont pas de kiné pour les masser, pas de salle pour s'échauffer progressivement ou pour récupérer après, pas de diététicien et autres conseils ; ces jeunes n'ont pas souvent une bonne récupération.

En plus, ils grandissent et la croissance les pompe; c'est une défense énergétique importante qui fragilise l'ensemble articulaire et musculotendineux (trop de blessés).

Ce qui me fait dire que le jeune futur bon joueur est très fragile par rapport aux stars des grands Chelem.

Quelques conseils aux joueurs (à développer plus tard)

- Appliquez-vous à respecter les consignes techniques des Coaches (une mauvaise gestuelle avec répétition est souvent cause de blessure)
- Respecter la progressivité et les gestes d'échauffement
- Faire moins mais mieux
- Trouver des activités sportives autres, varier l'activité sportive est souvent très bénéfique avant 14 ans et permet de garder l'envie.
- Respecter les douleurs rencontrés et parlez-en, avoir mal ce n'est pas normal
- Prenez plaisir, garder l'envie

Pour progresser, il faut très souvent sortir de sa zone de confort : « **NO PAIN, NO GAIN !** » dit le dicton.

Cela me semble peu juste, n'importe qui peut faire n'importe quoi pour se faire mal. « Tuer » quelqu'un physiquement, c'est très facile et jamais rentable à moyen et long terme.

Je préfère: « **NO BRAIN, NO GAIN** »

Il faut s'entraîner intelligemment avec des buts définis, accessibles et des moyens adaptés à la morphologie et la volonté de chacun ; c'est notre travail de privilégier le qualificatif au quantitatif.

Quelque soit la motivation, la notion de plaisir doit rester le fil conducteur du joueur. Le plaisir est le moteur incontournable de la performance (Cfr. Federer, Bolt,...)

Et C'est au rôle des coaches et des parents de maintenir ce plaisir.

WALHALLA

Jeugdbestuur van PTA

Sinds kort (enkele maanden) bestaat het jeugdbestuur van PTA. Natuurlijk verdient dit dan ook een aankondiging en uitleg over wie ze zijn, wat ze doen en nog veel meer. Lees dus zeker verder en leer alles over dit nieuwe team.

Als eerste zal ik beginnen met de leden van het jeugdbestuur. Het team bestaat uit Maxime Spruytte, Sven Van Aerschot, Veerke De Kock, Kaan Bilgic en Linka Van Assche. Een groep jongeren die je hopelijk toch al hebt zien rondlopen in Panorama. Stuk voor stuk zijn dit zeer vriendelijke mensen waar je altijd een gezellige babbel mee kunt hebben. Elk team heeft ook een coach en voor hen is dit Kris Teirlinck, altijd paraat met nieuwe ideeën om hen verder te helpen.

Ik hoor jullie al denken... Welke ideeën? Wel, de vele opties zijn er, maar natuurlijk kan niet alles doorgaan. Wat wel al is doorgegaan onder organisatie van het jeugdbestuur is de Wafelstilstand en diezelfde nacht ook de Halloweenparty. Hier steekt ook een hele voorbereiding in, het inzamelen van geld, want het is wel degelijk een non-profit organisatie, inkopen doen om alles voor te bereiden, de voorbereiding zelf en uiteraard aanwezig zijn. Dit alles wordt door hen zelf gedaan.

Hopelijk hebben jullie toen net zo veel genoten van de wafels als ik. Ze waren namelijk zo snel op dat er na 9 kg deeg nog nieuwe gemaakt moesten worden, omdat de dag nog niet voorbij was. Ik denk dat we kunnen concluderen dat de wafels een groot succes waren en dat dit zeker nog een keer door zal gaan.

De Halloweenparty moet ook niet onder doen. Het was misschien een eerder rustige avond, maar dat maakte niets uit. Je zit gezellig te praten met iedereen, speelt spelletjes en leert elkaar beter kennen. Dat terwijl je kan genieten van iets lekkers om te eten en te drinken.

Langs de andere kant zal het dan weer, luide muziek zijn, tafels en stoelen aan de kant, iedereen op de dansvloer en... een limbo?

Het is wel zo dat ondanks de iets "oudere" leeftijd van de leden, zij niet alleen in staan voor feestjes, maar ook evenementen willen organiseren voor de jongere leden van Panorama. Denk maar aan filmavonden, zoektochten, spelletjes en zo verder. Het is namelijk zo dat ook zij deel uitmaken van de jeugd en ze zeker niet vergeten zullen worden.

Niet alleen dat, maar als je zelf nog leuke ideeën hebt om te organiseren, kan je ze ook altijd komen melden. Slechte ideeën bestaan niet!

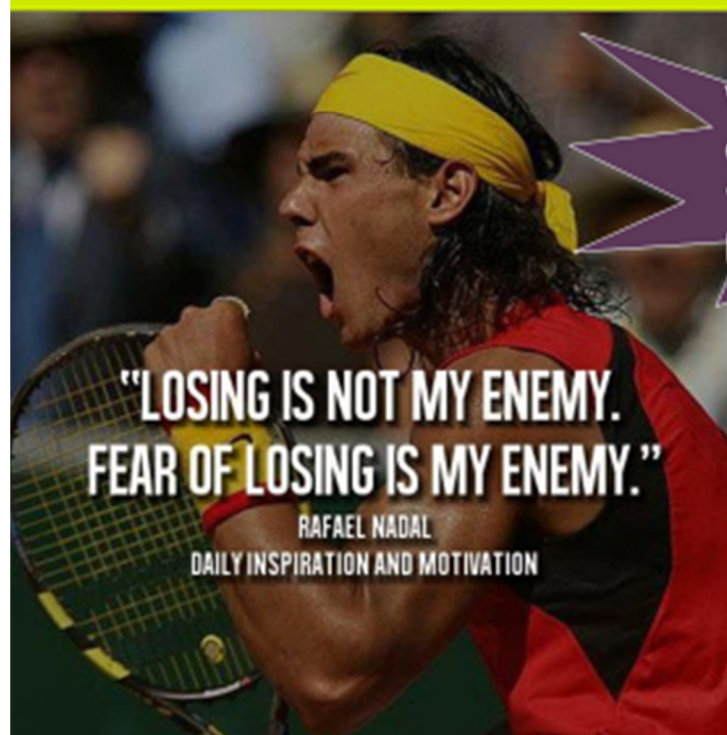

GALLIA

MENTAAL

Kathleen Gysemans (de Maar)

**"LOSING IS NOT MY ENEMY.
FEAR OF LOSING IS MY ENEMY."**

RAFAEL NADAL
DAILY INSPIRATION AND MOTIVATION

Winnaars maken er
een SPELLETJE van
"We hebben de
beker al"

© Copyright 2018- Consistently Great.

DOE HET MET KLASSE !

“ Met de raket gooien hielp mij niet. Hier werd ik NEGATIEF door. Op mijn 16 de deed ik dat wel vaker en dan mocht ik wel eens het terrein verlaten. Nu ben ik meer ontspannen op het veld “

Roger Federer 2001

Fysiek en Mentaal !

*"Ik val terug op mijn **FYSIEK** en **MENTAAL**
om de juiste slag op het juiste moment te spelen"*

Mindset van een winnaar

AMATEUR

Mee met de flow

Geen concentratie

Belangrijk

Prestatie

Angst

WINNAAR

DOEL?

Spelletje

Leren en groeien

Plezier

Concentratie

Concentreer je alleen op het spel
en niet op wat er rond gebeurt

© Copyright 2018- Consistently Great.

Tegenstand= Uitdaging

Zonder tegenstand
geen overwinning

- Wat zijn de 3 meest moeilijke tegenstanders die je hebt gehad ?
- Welke goede dingen zijn je hierdoor overkomen ?

Geloof in jezelf !

Beeldt je in voor de wedstrijd: "Ik heb de beker al in mijn handen"

© Copyright 2018- Consistently Great.

Van goed naar schitterend !

*Steeds een
stapje
verder...*

© Copyright 2018- Consistently Great.

Keer na keer winnen

“Dat ik keer na keer wedstrijden win, is gebaseerd op mijn MENTAAL. Het is bijna onmogelijk om dit te breken.

MENTAAL is zeer belangrijk in tennis. “

Roger Federer 2005

PADELIX

Le Padel au Panorama

Le Padel, sport du XXIème siècle et sport le plus pratiqué en Espagne, est arrivé au Panorama grâce à nos 2 champions Christophe ROCHUS et Laurent MONTTOISY qui sont aujourd'hui la meilleure paire en Belgique. Ils représentent chaque année la Belgique pour les championnats du Monde et d'Europe.

Le padel est un sport ludique, tout le monde peut jouer : qui n'a jamais joué avec ses enfants ou quand il était enfant à la raquette? C'est un sport qui se rapproche beaucoup du tennis et du squash et qui se joue en double, d'où la convivialité.

On peut jouer au Padel pour s'amuser, comme le pense malheureusement beaucoup de joueurs de tennis, mais aussi en compétition.

BePadel Panorama a en 2017 été vice-champion de Belgique en Messieurs A et champion de Belgique en Messieurs B en Interclub. Cette année, le club a présenté 6 équipes en Interclubs Hommes et 1 équipe en Dames. L'équipe Dames et 4 équipes Hommes ont passé les poules et joueront au mois de septembre les phases finales.

BePadel Panorama organise aussi des tournois. Au mois d'août, pendant le tournoi de tennis, il y aura comme chaque année depuis 2 ans l'open SMART, avec la présence des meilleurs joueurs belges, et le tournoi classique.

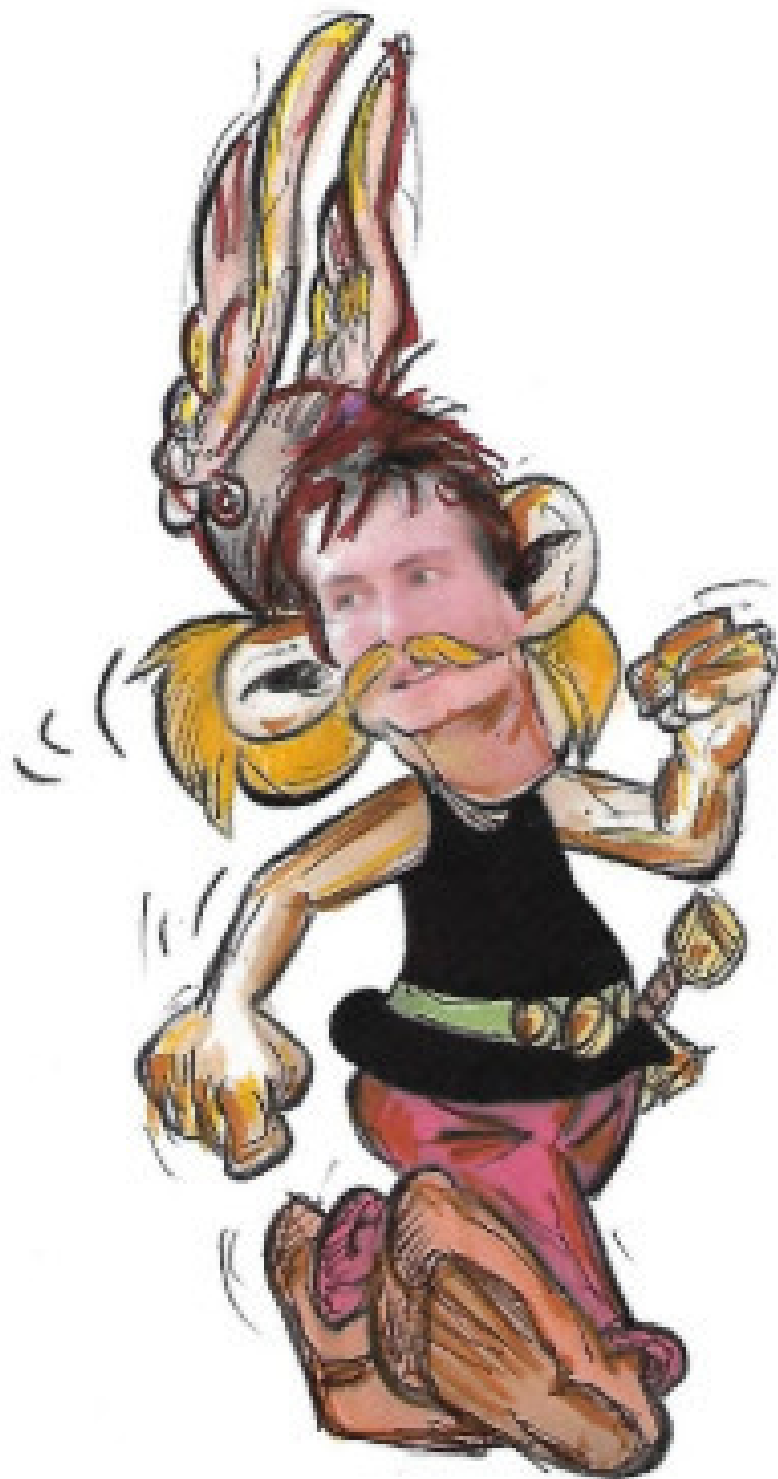
Cette année un deuxième tournoi va se dérouler au Panorama. Il a eu lieu du 5 mai au 13 mai. C'était l'occasion de venir vous essayer au Padel. Je n'en doute pas que vous avez été surpris de la qualité des prestations des joueurs et de l'ambiance.

Christophe et Laurent vous proposent aussi des cours d'initiation au Padel, voir les affiches dans le club. N'hésitez pas à vous inscrire. A bientôt sur un des deux terrains de Padel.

Love Padel, Be Padel
Padelix

ASTERIX

Tennis is mijn taal

Ik stapte van de baan na een nieuwe wedstrijd die ik nipt, maar naar mijn gevoel overduidelijk en terecht had verloren. Mijn tegenstander was, denk ik, geen betere speler dan mezelf. Ook vandaag niet, als ik ten minste niet al was ontspoord als een roestige trein, halverwege de tweede set. Zonder direct aanwijsbare reden overigens. Stress I guess. Spanning is een vies beestje. AAAAAAAH. Gedachten schieten door m'n kop aan een snelheid die een zandstorm veroorzaakt en de zon verduistert. Het is moeilijk vrede te nemen met tegenslag die vermeden had kunnen worden, zeker als die tegenslag mijn momentane wereld overspoelt en mijn hele beschaving de dieperik insleurt zoals een voorhistorisch Atlantis (een gedocumenteerde gebeurtenis, maar een ander verhaal).

Beheerst door zulke zwarte warrende gedachtestemming slof ik met het hoofd tussen de schouders richting exit. Mijn slepende hielen werpen wolkjes vluchtig stof op die reeds verdwijnen op het moment dat ze vol verwachting naar de hemel reiken, net zoals de talloze kansen die ik vandaag afdwong. Ik zie mijn Coach zijn opwachting maken, maar negeer hem en ga in slakkengang aan hem voorbij. Wijze Coach doet er oordeelkundig het zwijgen toe en wacht z'n moment af, opgaand in de relatief grote schare aanwezige toeschouwers, die geen idee hebben van het diepmenselijk drama dat zich net voor hun ogen heeft afgespeeld. (We zijn ziende blind, denk ik later nog; een van de vele oneliners die me zo nu en dan zonder context te binnen schieten en al even snel headfirst weer de vergetelheid in duiken (de kracht (of onmacht) van de associatie - mijn stokpaard).

Ik kom de kleedkamer binnen, slinger de drie andere spelers met bruine benen en witte voeten nors een afwezig en half verstaanbaar "Hi" en/of "Yo" toe, en laat mijn tas zieltogend van mijn schouder op de grond glijden. Amechtig ga ik zitten en kijk gedurende tien bevroren minuten naar de witte wand tegenover mij. Ik tracht de wand iets te onttrekken, iets, betekenis, advies, troost, geluk, wereldvrede, wat dan ook. Zoals verwacht zwijgt de wand. Ik bedaar en wil niet langer ieder levend wezen binnen handbereik pijn doen. Nog eens tien minuten later stap ik de douche uit, gehuld in niet meer dan een handdoek en de gonzende naweeën van bijtende ontgoocheling. Met tegenzin slenter ik het clubhuis binnen, waar ik in een hoek aan een tweepersoonstafel Coach opmerk. Hij zit met de benen gekruist onder tafel, de handen nonchalant in de broekzakken, blik ogenschijnlijk star voor zich uit gericht, geduldig wachtend tot ik genoeg moed bijeengeraapt heb om hem tegemoet te treden en zijn ijzeren analyse onder ogen te zien.

Daar zitten we dan neer. Coach recht voor mij, oogcontact zoekend zonder z'n hoofd ook maar een centimeter te bewegen; ikzelf, Speler(tje), ongemakkelijk met de vingers draaiend en al mijn aandacht op de fascinerende tafelrand richtend. Mijn oren verbranden.

C: "Vertel eens. Hoe heb jij de match van vandaag ervaren?"

Een moeilijker vraag dan op het eerste gezicht lijkt. Het tandwielmechanisme van mijn brein zet zich opnieuw hortend in werking en gaat op zoek naar verklaringen die als water in de woestijn redding bieden aan de dorstige zwerver, die op zijn queeste naar antwoorden zo scherp van geest is om die antwoorden uitgerekend op één van de meest dorre plekken op aarde te zoeken. Mijn geest zweet en zwoegt en overweegt waninformatie uit te spuwen, à la "Ik voelde me niet lekker op de baan, het was alsof de zon alleen voor mij scheen en

mijn ogen van binnenuit verblindden", "Bewegen ging niet, mijn benen waren zwaar en voelden stijf aan. Het was net alsof ik een spijkerbroek aanhad. Zo kan je niet presteren, laat staan een wedstrijd winnen", "Die gast kon niks, en net dat heeft me de das omgedaan. Kun je het geloven?", "Midden tweede set ben ik opnieuw ontspoord als een roestige trein die zich gretig en zo halsbrekend mogelijk naar de afgrond haastte" etc. etc. Om een of andere reden slaagde ik er maar niet in dat rare beeld van die razende roestige trein uit mijn hoofd te bannen.

In de plaats hiervan trommel ik enkele ongeconcentreerde seconden met mijn vingers op de tafel en waag het vervolgens voorzichtig een neutraal statement te maken: "Service ging niet. Te weinig eerste ballen. Veel fouten."

C: "Klopt. Maar niet alles."

Ik: "..."

C: "Je hebt een grote wilskracht, Speler. Bijna te groot voor je om op de juiste manier aan te wenden. Leer loslaten man. Leer dat."

Ik: "Maar ik wil winnen. Altijd."

C: "Je wil meer dan enkel winnen. Je wil tegelijk goed spelen, mooi spelen én je wil je tegenstander van de baan vegen zoals een tuinman het terras van zijn klanten schoonveegt bij de eerste hint van de lente. Het zal je wellicht verbazen dat het spelletje zo niet werkt."

Ik: "Natuurlijk is dat mijn instelling, altijd. Winnen zit in mijn bloed, in mijn handen, in mijn racket. Verliezen niet."

C: "Net daardoor zal je verliezen, opnieuw en opnieuw, meer dan je lief is. Leer loslaten man."

Ik: "Hoe? Ik weet niet hoe! Zeg me eens hoe dat moet, Coach!?"

Ongewild hard valt mijn hand op het tafelblad neer. Uit de manier waarop ik die laatste zin uitte, sprak meer ironie en frustratie dan ik dacht te voelen. De waarheid blijkt dus anders.

Coach vertrekt nog steeds geen spier. Dit en mijn hernieuwde opwindings laten het gammele ijzerwerk in mijn hoofd ratelen. Ik boor wanhopig naar olie om de machinerie te laten lopen. Hierdoor hoor ik slechts met een half oor het exposé van Coach, waar ik overigens zelf, debiel, om gevraagd heb. Wat hij zei komt zo ongeveer letterlijk hier op neer:

"[...] tennis is in feite een microkosmos van het leven, kameraad. [...] omgaan met veranderende omstandigheden [...] beseffen dat het verlangen alle elementen te controleren het laatste is waar je controle over hebt

[...] Blablabla [...] nog meer bla [...] had ik zelf meer nodig dan een zuchtje wind of een ongeïnteresseerd kuchende toeschouwer om te ontsporen zoals een suïcidale roestige trein [...] meedansen op het ritme van de bal en het gekreun van je tegenstander, a.k.a je danspartner [...] nog meer blabla om te eindigen."

Mijn ogen hadden reeds besloten om rustig van glasachtig maar nog steeds glanzend naar volkomen dofheid over te schakelen, toen een droge vingerknip me terug met beide voeten in de realiteit van het hier en nu plantte.

"En nu ga je luisteren, Speler. Goed luisteren. Mijn vader kon er wat van, en ooit zei hij tegen me, en ik zal het nooit vergeten:

Je bent pas een tennisser als je iets voelt waarvan je weet dat niet-tennissers het onmogelijk ooit zullen kunnen voelen of begrijpen. Je voelt je lid van een selecte club bevoorrechte eenzamen, uitverkoren om te gaan naar plaatsen waar lichaam en

ziel elkaar ontmoeten en één worden, een plaats waar gewone stervelingen nooit gaan zullen. De spannende tennismatch staat garant voor ontdekkingen die nauwelijks voor mogelijk gehouden kunnen worden in het dagelijkse weer en leven. Speel tennis, werp jezelf op competitie en op jezelf, en daal af langs de zwarte schachten van je psyche, tot je de bodem vindt, en ontdekt dat die niet uit gekarteld gesteente maar uit zacht verend mos bestaat. Of iets dergelijks was het alleszins.

C: Goed, ik zie je morgenochtend om 9 uur, baan 7. Matchplay. Ok?"

Ik: "Ok"

Coach vertrok zonder er verder een onvertogen woord aan vuil te maken, goed wetende dat zijn exposé in dovemansoren te pletter was gevallen, behalve dan die laatste anderhalve minuut. Ik wist niet goed wat gedaan met die informatie, maar zeker was dat de uitspraak van de vader van Coach nu voorgoed onlosmakelijk in verbinding stond met een axioma dat een wijsgeer van weleer, na wekenlang vasten en overpeinzen, had geuit, en me nu na jaren vergetelheid weer helder voor de geest stond. De stelling in dit axioma werd gehandhaafd aan de hand van het voorbeeld van één van de grootste tennisgoden die de wereld ooit gekend heeft en naar alle waarschijnlijkheid ooit zal kennen. De wijsgeer, reeds lang van ons heengegaan, zeide als volgt:

"The thing with Federer is that he's Mozart and Metallica at the same time, and the harmony's somehow exquisite."

Genoeg citaten voor vandaag, dacht ik, en ik ging heen naar het spelershotel. Toch bleef ik die zin draaien en keren als een pannenkoek in een schroeipan. Het hoofd in de kussens van mijn bed gedrukt sudderde ik nog een uurtje gaar, en

dan bleef er geen greintje meer overeind van de vele twijfels die ik tot dan niet enkel had, maar zelfs koesterde en aan de borst drukte. Niets meer daarvan. Ik dacht, streef naar een hoog Mozart- en Metallicagehalte. Ga tekeer in je omgeving als een vos in een hoenderhok, terwijl je in je hoofd in alle gemoedsrust aan het strand ligt en het deinen van de azuurblauwe golven lieert aan het wenkend groen van de palmladeren iets verderop. Maak kunst terwijl je tennisgeweld pleegt, laat je lichaam spreken, en vertrouw erop dat het de waarheid zal spreken. Dat is de sleutel om situaties het hoofd te bieden, en een kans te maken om, heel misschien, je eigen krater in te duiken en je val te breken op de mossige bodem. Ik ben een trein die ontroest moet worden. Alleen dan kan ik in hoge snelheid doelen en dingen bereiken zonder fataal te ontsporen. Pijn is de prijs! Maar voldoening volgt uiteindelijk, altijd.

Verfrist en kalm als een spiegelgladde oceaan die naadloos overgaat in het zinderende goud van de hemel ga ik eindelijk slapen. Ik kijk reikhalzend uit naar de trainingssessie van morgen, en ik neem me voor sublieme schoonheid te verven op mijn zanderige, rode canvas.

Een week later. Een wedstrijd later. Of, beter gezegd, een verliespartij later. Ik denk kort: "****!!!" Mijn hele zuiveringsproces lijkt slechts een rimpelige weerspiegeling van bevuild maanlicht in een troebele stagnerende vijver. Even lijkt ik weer weg te draaien in die neerwaartse spiraal, die vortex van roestige treinonderdelen die niet hergebruikt kunnen worden. Hard knijp ik mijn oogleden dicht, en net op tijd weet ik de rem in te pompen en het zwalpende schip te rechte. Ik herinner mezelf eraan dat Rome niet op één spreekwoordelijke dag werd gebouwd, en dat de barbaren altijd op de loer zullen liggen. Het feit alleen al dat ik me bewust ben van de alomtegenwoordigheid van gevaar doet de waarschijnlijkheid van eigenlijk berokkend leed gevoelig afnemen. Ik slaak een

diepe zucht van opluchting. De vlaag van vergeten gewaande wanhoop trekt even snel weer voorbij als ze gekomen was, zoals een zwart onweer op een hete avond in augustus.

Ik bijt me vast. Bijt je vast. Ik blijf proberen. Blijf proberen. Ik geef niet op. Geef niet op. Ik streef naar wijsheid. Streef naar wijsheid. Zuiverheid, schoonheid en prachtig geweld zullen op een dag met elkaar verstrengeld zijn als de soepele snaren van je bespanning. "Jezus", denk ik, "ik klink net als Coach".

Een laatste zin die ik mezelf/je meegeef: doe je ding, blijf jezelf volgen, en ooit heb je misschien het zalige geluk je een wilde compositie te maken, Mozart en Metallica (even)waardig.

LIEWELLYN

The ancient Gaul, Celtic and Viking team of Panoramix.

Two years ago there arrived at the Heart of Panoramix (Panorama tennis club) a Celt from the furthest reaches of the Ancient Celtic Land which became known as Britain. I, Alun in Celtic, translates into Alan in English (a later Language integrated by the Anglo Saxons). My reason for coming to this village (club) was to get my young Celtic son (actually half Gaul) to learn from the Gaul how they fight in battle (play tennis)! And use these skills when entering further afield with the Celtic barbarians with or against the Gaul and Vikings!

That was two years ago and over this time, I have seen a village rich in International culture, family spirit, competitiveness and evenings filled with a poison from Gaul a: FILOU!

There are not enough words to do justice to the wonderful world of the Panoramix, but I will focus on some stories which I have encountered after starting to play tennis again after 25 years.

I started playing tennis with the veteran teams and that's when I first met the King of Panoramix, known in Latin and within the veteran team as 'Il Presidente'! Within the village of Panoramix, the King is known locally as Patrick de Kock. King Patrick or in modern-day times, he is known as Captain, is a kind but fierce ruler and if he ever lost a battle on court, I was in great fear of seeing the victim (opponent) turning on a 'spit' that evening as a demonstration to all warrior tribes or teams not to mess with the Captain, King Panoramix or our 'Il Presidente'!

King Patrick demonstrates his warrior abilities on court (or in battle) by using his fitness and defensive game to defeat all those who cross him in battle. One word of warning, I learnt in the Belgium final, that when shouting words of encouragement, come on, you can do it or come on Panoramix team! The King Patrick would look at us and ask for 'silence'. The King Patrick needs silence when in the gladiatorial arena, whilst other team members need encouragement

whether verbally and/or visually. This shows we are all different or we play better depending on the type of support. Or maybe we all need motivation during a match just the King Patrick is,,,, different! (Ps, if you ever observe King Patrick playing, he always holds one tennis ball in his left hand, just like the classical days of the 80's!! Magnificent to watch).

Other members of the veteran panoramix team include a fierce and mighty Viking known as Stein Ivar. Stein Ivar likes nothing more than going 3 sets not only to win a tough tennis match but to mentally destroy his victim (opponent) and if the Viking should find himself losing the first set, I would say to the Viking warlord, 'come on Stein you can win this set...' to which the Viking warlord would respond with a look of amusement on his face, 'of course, I have no doubt in my mind that I will win the match!'. That was and is a great example of how a true Viking warrior fights and plays a tennis match, whereby each point or lost set is forgotten about, and the focus is on the now, an important lesson in how to play tennis matches.

One of the next members of the Veteran Panoramix team is a local Gaul who works as a 'mercenary' (these days mercenaries are called 'expats'), in the East of Gaul known as Helvetica, which is a Region (now known as Switzerland) famous for cheese, natural herbal remedies, which is quite apt as this Gaul, known as David, works in the modern day herbal remedy business! David is an A type warrior (as actually all the team are,,,, maybe just the Dutch warrior, Walter, who is more intellectual and calm than his fellow team warriors). David, whose ancient ways of recording wins against fellow gladiators (team opponents) is to place a notch in his racket. David the mercenary is so fierce a warrior that his ancient Neanderthal genetics would seem him to try and fight his own teammates in Battle and use deep intellectual warfare to warn you, 'I know you're going to do a do a double fault now', 'or it does not matter if you play better than me,,, what counts is who wins'.

Or another example, during the Belgian finals, David the mercenary was playing a tough warrior and I was coaching him to assist his gladiatorial victory on court. I said 'keep the ball deep to his backhand and when the ball falls short, come to the net and finish it off'. David was in agreement, but after a while, my woman

(wife in modern times) said some words to David. David the mercenary won and later whilst celebrating in the traditional Gaul, Celtic way, of filou, pig on a spit etc David gives me feedback on my coaching, 'Alun, your wife is a much better coach than you, 'you were being too technical and what your woman (wife these days) said changed my behaviour ', your woman said' David you are playing really well, carry on,, your opponent is a good player'. Well, in summary, to you young Gauls and Celts David shows his strong desire to win and his ability to use all his Psychological tools to win, even against his own team mates! But, also, not to focus on your technique when playing a match, but rather on your strategy on how to win the match.

Next in the Veteran Team is a tall, calm and focused Dutch man, Walter the aqua man or in modern times the 'submarine'. I personally call Walter 'the submarine ', as the way he plays does not reflect his classment, and is a higher player than what is reflected in his rating. Walter the Dutch or Submarine goes about his way quietly, efficiently and playing with David the Gaul (Belgian) mercenary in doubles, makes a formidable pairing. Of course, I would never inform David the mercenary of this complement, as David being of an Antwerpia type personality, has enough confidence without adding to it!! Walter Dutch the submarine demonstrates his effective and technical abilities by playing and doing well against higher classments and younger Gauls from the Panoramaix village.

Therefore, the veteran team of Gauls, Celts and Vikings highlights the importance of how a team can win with a mix of styles, personalities, techniques. But, like the ancient times of the Gauls, Celts, Vikings etc..there was and is a team spirit, a belief in being competitive and having fun. Who said playing tennis when you get older is more fun!! Just come and watch the over 45 team to see the warrior spirit from the Gauls, Celts and Vikings, even if our bodies are slowing down and falling to pieces!! Finally, bring on the Romans we are ready!!.

PANORAMIX

De Geboorte van Bilan

Negen maanden voordien werd aan de drie vaders van PTA medegedeeld dat ze een zoon zouden krijgen op 1 september 2017. Ze reageerden elk verschillend. Sommigen waren gespannen en telden de dagen af op een kalender, anderen vertrouwden op een vlotte zwangerschap en maanden aan tot rust en kalmte. Ieder van hen groeide mee met de foetus in de buik en ze koesterden hun eigenheid omdat ze beseften dat hun complementariteit straks hun grootste troef in de opvoeding van de baby zou gaan worden. In hun naaste omgeving hadden ze het grote geluk om een ware babyboom (Julien & Raphael, Helena & Chloé,...) mee te maken waardoor ze reeds vele vragen konden stellen en ervaringen konden opdoen. Ze kwamen te weten dat een baby een gezonde voeding apprecieerde en regelmatige activiteiten zijn zintuigen beter zou ontwikkelen. Tevens heeft een baby ook veel slaap en rust nodig temidden van bekende stemmen op de achtergrond. Van mensen die het goed menen, die betrouwbaar en standvastig zijn.

En zo geschiedde... en op een dag was het 1 september en werd Bilan geboren. En vanaf het ogenblik dat Bilan er was konden de vaders zich geen wereld meer zonder hem voorstellen. Alles ervoor was plotseling bijzaak en het enige wat nu telde was dat de jongen gezond was (alle teentjes en vingers had) en kon opgroeien in een goede omgeving met veel vriendjes.

September werd dan ook een maand van organisatie en planning waarbij er geen detail mocht over het hoofd gezien worden. De kalender moest volzitten en het schema werd naar iedereen van de familie tijdig doorgestuurd. En de familie reageerde en masse en iederéén kwam opdagen. Zelfs 125 extra mensen kwamen aankloppen om hun steentje bij te dragen. De vaders waren zeer opgetogen. Voorwaar een succes. Bilan werd gesponsord zoals geen tweede baby. Airco op de kamer van peter Wim. Inbouwkasten en een bedje op maat van meter Walt. Hij kreeg zelfs een gloednieuw trainingspakje van nonkel Babolat en tante Rita. En het huis werd volledig gerenoveerd door dé vriend des huizes Pum. Ja, nu kon het feest en vrede opgroeien pas écht beginnen.

Het doopfeest op 30 september was er eentje om in te kaderen. Werkelijk iederéén was van de partij. Alle neven en nichten hadden hun mooiste PTA-

pakje aangetrokken. Er was Els, Julie, Veerke, Cassandra en Tiziana maar ook Dino, Jean, Stieven, Colin, Laurent, Christophe, Giel, Maxime, Dries, Ewout, Ralf, Guillaume en Dante. De papa's Didier, Dieter en Kris schitterden trots in hun hemelblauw kostuum. Bilan lachte de hele dag en bleef tot 20u wakker, die dag. Het was een vrolijke en sociale baby, die hield van mensen en veel volk.

In oktober stonden er enkele fysieke tests op het programma. Bilan presteerde met brio waarop meteen een rammelaar in de vorm van een tennisbal boven zijn park werd geïnstalleerd. De verlichting op de kamer werd een lichtgevend rechtstaand tennisracket en de eerste posters met tennisgrootheden werden opgehangen boven zijn bedje. Kwestie van de juiste prioriteiten voorop te stellen. Bilan was tenslotte een tennisbaby.

Opdat de baby gepusht door zijn omgeving geen vroegtijdige blessure zou oplopen werd een blessurepreventieprogramma in het leven geroepen waarbij Bilan op geregeld tijdstip in kaart werd gebracht door Kiné Koen. Voorwaar een vooruitgang van formaat, getuigend van lange termijnvisie en met onmiddellijk resultaat. Vele anderen volgden dezelfde ingeslagen weg en de blessurepreventie werd geboren in Panorama.

Bilan zou zijn eerste film gaan zien op 21 november samen met nog 70 vrienden in Louvain-La-Neuve. De film Borg-McEnroe liet diepe sporen na (hoe kan het ook anders) waarna Bilan nooit meer werd betraapt op het gooien van zijn racket. Hij had de film dus goed begrepen.

Vanaf nu kwam hij geregeld op de club om er te participeren aan de vele jeugd-en volwassenenavonden. Thema-avonden droegen zijn voorkeur waarbij hij soms uren kon zitten in aandachthouding of passieve splitstep. Het was de periode waarbij hij als een aapje dingen ging nadoen. Weliswaar nog zonder veel succes. Hij zocht zichzelf.

Op 24 februari ging Bilan uit zijn dak met de Blacklight sponsoravond op Panorama. De lichtgevende kleine spookjes die hier rondliepen maakten hem euforisch en bij de presentatie van de ploegen en vooral de apothéose waarbij tonton Colin een schoon danske placeerde vond hij geweldig. Bilan was nu 6 maanden oud en het klein babyke was er aan het afgaan en plaats aan het ruimen voor de verwonderde kleine peuter. Hij was stilaan klaar om de wereld te zien en Mallorca kwam dan ook perfect op tijd. Samen met 140 mensen in het vliegtuig van Tomorrowland richting Club font de sa cala

was een hoogtepunt in zijn jonge bestaan. Maar alsof het niet beter kon, kwam er toch nog een overtreffende trap op de foute party avond waarbij hij zijn ogen de kost gaf en naast Cléopatra, Elvis, Sgt. Pepper's en een delegatie Oranje ook opkeek naar een levend Belgisch pakske friet.

Bilan kreeg zijn eerste tandjes net na Mallorca want de interclub was begonnen en de eerste resultaten rolden binnen en werden uitgebreid besproken in een Nieuwsbrief die papa Kris altijd luid zat voor te lezen voor het slapengaan. Sommige namen kende hij nu al goed van op de club en op reis. Want iederéén kende elkaar nu in Panorama beter. Omdat het geen gewone club van onbekenden was maar allemaal familie, zei papa Didier. En die kon het weten.

Het was stilaan tijd voor een eerste bilan. Al de activiteiten werden overlopen en hun voortzetting in vraag gesteld en overwogen. Ook de lessen van de winter en van de zomer werden naast elkaar gelegd. Het team getrouwen werd besproken en de zo belangrijke figuren achter de schermen. De rol van iedere vader werd in kaart gebracht opdat zij maximaal konden renderen. Complementair en vanuit hun specialiteiten. Met speelruimte en ontwikkeling.

Want Bilan was geboren. En het zou nooit meer anders zijn.

Nawoord

Panoramix, samen met de andere druïden hopen dat de verzameling verhalen, teksten en illustraties voor jullie een ander en rijker licht heeft kunnen werpen op het tennisspel met zijn vele invalshoeken én vooral op de magische plaats Panorama. Wij nodigen jullie allen uit om mee te schrijven aan onze toekomst als club door jullie aanwezigheid op en participatie aan de vele activiteiten. Ik dank hierbij in het bijzonder de 7 druïden die dit eerste nummer mogelijk hebben gemaakt.

Elke mens is een druïde van zodra hij/zij zijn/haar kennis doorgeeft.

INHOUD BEELDVERHAAL

Panoramix alias Kris Teirlinck: Creatie / Redactie / Teksten

Microkosmos Panorama & De Geboorte van Bilan & Nawoord

Tonnic alias Luc Nebbot: Interview / Conseils

Walhalla alias Linka Van Assche: Jeugdbestuur PTA

Gallia alias Kathleen Gysemans: Mental coaching strip

Padelix alias Bernard Simon: Le Padel au Panorama

Asterix alias Dennis Bogaert: Tennis is mijn Taal

Llewellyn alias Alun Morris: Drawings and Illustrations

Story: The ancient Gaul, Celtic and Viking team of Panoramix

Adri Bekir: Print/Bind/Sponsor

All rights reserved copyright 2018

